

Arrest

nr. 181 243 van 25 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 28 april 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen België binnen en dienen op 12 maart 2012 (verzoekster) en op 26 maart 2012 (verzoeker) een asielaanvraag in.

Op 31 mei 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nrs. 90 661 en 90 662 van 29 oktober 2012 worden aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 21 november 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 29 november 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 23 april 2013 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 171 555 van 11 juli 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 11 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden (bijlage 13sexies).

Op 1 september 2014 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 4 april 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 15 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekers de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen:

Ten opzichte van verzoeker:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : B.

voornaam : G.

geboortedatum : (...)1964

geboorteplaats : T.

nationaliteit : Georgië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 4 april 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Ten opzichte van verzoekster en de kinderen:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : R.

voornaam : N.

geboortedatum : (...)1966

geboorteplaats : G.

nationaliteit : Georgië

+ 2 kinderen:

B., N., m., (0) xxx, Georgië

B., M. v., (0) xxx, Georgië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 4 april 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Bij arrest van de Raad nr. 173 494 van 23 augustus 2016 worden aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

"Exceptie van onontvankelijkheid – gebrek aan belang.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen de betekende bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl de bestreden beslissing tevens genomen werd in toepassing van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit van 8.10.1981, artikel dat stipuleert dat:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend..

(...).”

Art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij de schending op van de artikelen 3 en 8 EVRM, artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn (...) doch uit de bespreking van deze onderdelen van de drie middelen, bespreking waarnaar uitdrukkelijk verwezen wordt (doch dewelke hier niet nodeloos volledig herhaald wordt), blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat het annulatieberoep en de vordering tot schorsing onontvankelijk zijn wegens gebrek aan belang.”

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RVV 19 december 2013, AV, nr. 116 003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc.Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* wordt de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt om deze redenen dan ook verworpen.

2.3. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“4.1. EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING ARTIKEL 75 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN;
- SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ART. 39/2 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ART. 52/3 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ART. 1, 6° VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN;
- SCHENDING VAN HET GELIJKHEIDSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, MINSTENS VAN DE MOGELIJKHEID TOT TOETSEN VAN DE MATERIËLE MOTIVERING;
- SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, ZIJNDE DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT;
- MACHTSMISBRUIK.

Tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 4 april 2016 (kennisgeving 4 april 2016) waarop het bevel is gebaseerd, werd beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen.

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezit de verzoekende partijen nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden, krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande kregen de verzoekende partijen toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarenboven meegedeeld (stuk 12) dat de termijn van dit bevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze praktijk vormt een schending van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

De praktijk van de verwerende partij is met onduidelijkheden behept en maakt een inbreuk uit op de rechtszekerheid. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de verwerende partij interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk “en” te lezen en niet “of”.

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°.”

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding.

“De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn

asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan.

(Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing “waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd” (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om “terugkeerbeslissing” aan te duiden. Soms is er sprake van een “bevel om het grondgebied te verlaten” (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een “verwijderingsbeslissing” (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer).

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetswijziging, en dient de praktijk van de verwerende partij zeer zeker te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.” (negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG)

Tot slot kan gewezen worden op een schending van het gelijkheidsbeginsel. In de praktijk is het zo dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

De bestreden beslissing zelf is bovendien een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd worden tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan. De verwerende partij maakt ten onrechte gebruik van standaardbeslissingen.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 75 van het KB dd. 08.10.1981 ;
- artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet ;

- artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG ;
- het gelijkheidsbeginsel ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- de zorgvuldigheidsplicht.

Er zou tevens sprake zijn van machtsmisbruik.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat zij een opschortend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, en zij dus over een voorlopig verblijfsrecht beschikt en aldus niet illegaal in het land verblijft.

Terwijl zij tevens meent dat zij bij afloop van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog altijd moet kunnen beschikken over de volledige termijn voor vrijwillig vertrek. Het gelijkheidsbeginsel zou geschonden zijn, gezien er een verschil is tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en die bij een negatief arrest onmiddellijk kunnen worden gerepatriëerd, en zij die nog geen bevel hebben gekregen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing werd immers getroffen op grond van artikel 75, §2 van het K.B. dd. 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend..

(...).”

Art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

De in casu bestreden beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris zijn niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dienaangaande bovendien een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 van het KB dd. 08.10.1981 en art. 52/3 en 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij, nu haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd, zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij houdt voor dat zij beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-Commissaris-generaal, en zij aldus over een voorlopig verblijfsrecht beschikt. Verweerder merkt op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, “behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd” (onderlijning toegevoegd).

Het lopen van de beroepstermijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of het indienen van een beroep, heeft enkel tot gevolg dat geen maatregel tot verwijdering gedwongen kan worden uitgevoerd, maar dit maakt vanzelfsprekend niet dat de vreemdeling over een tijdelijk verblijfsrecht zou beschikken en de gemachtigde van de Staatssecretaris geen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen nemen.

Overeenkomstig artikel 111 van het Vreemdelingenbesluit wordt aan de vreemdeling een bijlage 35 afgegeven “indien bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep met volle rechtsmacht wordt ingediend overeenkomstig de gewone procedure, of indien bij deze Raad een annulatieberoep wordt ingediend tegen een beslissing vermeld in artikel 39/79, § 1, tweede lid, van de wet”. Deze bijlage 35 is

“drie maanden geldig vanaf de datum van afgifte en wordt daarna van maand tot maand verlengd tot over het in het vorige lid bedoelde beroep is beslist”.

Geenszins kan verzoekende partij derhalve dienstig voorhouden dat zij ingevolge de afgifte van de bijlage 35 evenwel over een tijdelijk verblijfsrecht zou beschikken. In tegenstelling tot wat verzoekende partij in het verzoekschrift poogt voor te houden, wordt op de bijlage 35 ook expliciet vermeld dat de vreemdeling niet is toegelaten of gemachtigd tot verblijf.

Verweerder laat verder gelden dat gedurende het onderzoek van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, het bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort wordt. Beslist de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen tot verwerping van het beroep tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en is de termijn van het bevel verstreken, dan wordt het bevel uitvoerbaar.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris op 15.04.2016 terecht en overeenkomstig de hierboven geciteerde artikelen, vastgesteld dat de Commissaris-Generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt; deze vaststellingen volstaan opdat de gemachtigde van de Staatssecretaris tot de bestreden beslissingen kon besluiten.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij inmiddels een beroep zou hebben ingediend tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, maakt op zich niet dat zij zich na de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen niet bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders pogen voor te houden. Zij toont niet aan dat zij op 15.04.2016 wel beschikte over de noodzakelijke documenten m.o.o. een binnenkomst en verblijf in het rijk, zoals vereist bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan verder niet dienstig verwijzen naar artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG. Verweerder merkt op dat verzoekende partij nalaat de directe werking aan te tonen van de bepalingen van deze richtlijn, die nochtans werd omgezet in het Belgisch recht.

Deze omzetting gebeurde door middel van de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan dat artikel 7 van deze richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van deze bepaling kan beroepen.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Evenmin kan er een schending worden aangenomen van het gelijkheidsbeginsel.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

In casu blijft verzoekende partij in gebreke op duidelijke wijze twee vergelijkbare categorieën van vreemdelingen aan te duiden. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan.

Zie ook:

“Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.S. 5 maart 2004, nr. 128.878).”

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De beslissing werd bovendien ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven in rechte en in feite.

Terwijl er ook geen sprake is van een machtsmisbruik.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 52/3, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarnaar voormelde bepaling verwijst, bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissingen, stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

Het is niet betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werd genomen de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekers had afgewezen en dat zij niet beschikten over een paspoort dat was voorzien van een geldig visum.

In hun verzoekschrift geven verzoekers aan dat zij een beroep in volle rechtsmacht hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal en zetten zij uiteen dat zij ingevolge de schorsende werking van deze beroepen over een voorlopig verblijfsrecht beschikten. Verzoekers hebben inderdaad een opschortende procedure ingeleid bij de Raad tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 4 april 2016. Het loutere feit dat verzoekers een schorsend beroep hadden ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal maakt evenwel geenszins dat zij over een legaal verblijf beschikten. Een dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek ervan geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, dit luidens artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

Aldus blijkt geenszins dat de verwerende partij een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet en zoals verzoekers correct opmerken de hierin vervatte cumulatieve voorwaarden dat enerzijds de commissaris-generaal weigert de vluchtelingenstatus te erkennen en weigert de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en anderzijds de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft.

Naar aanleiding van het opschortend beroep dat verzoekers hebben ingediend, werd hen een bijlage 35 afgeleverd, zodat de bestreden beslissingen niet ten uitvoer konden worden gelegd gedurende de procedure. Dit document vermeldt uitdrukkelijk dat de betrokken vreemdeling niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf. Nergens valt in de vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet (met name het opschortend

beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

Wat betreft de afgifte van een bijlage 35, dient erop te worden gewezen dat dit een loutere uitvoeringsmodaliteit betreft van het indienen van een beroep in gewone procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarenboven vermeldt de bijlage 35 sinds het koninklijk besluit van 8 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ook uitdrukkelijk: *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”* Dit houdt dus niet in dat verzoekers vrijgesteld zijn van de verplichting in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In tegenstelling tot wat verzoekers betogen, hebben zij geen legaal verblijf, noch tijdens de beroepstermijn noch tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht. Tot slot wordt erop gewezen dat de bijlage 35 waarnaar verzoekers verwijzen slechts werd afgeleverd in afwachting van een uitspraak van de Raad omtrent het beroep dat werd ingesteld tegen de op 4 april 2016 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen en dat deze uitspraak, zoals vermeld, er inmiddels is, zodat niet blijkt dat dit document nog enige geldigheid heeft.

Verzoekers betogen nog dat de richtlijn 2008/115/EG bepaalt dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd *‘indien een beslissing definitief is geworden’*, waaronder zij *in casu* verstaan dat hun situatie pas illegaal is geworden na de arresten van de Raad van 23 augustus 2016. Zij verwijzen op dit punt evenwel enkel naar een voorafgaande overweging van deze richtlijn, die geen wettelijke bepaling uitmaakt die op zichzelf kan worden ingeroepen. Verzoekers verbinden hun betoog op geen enkele wijze aan enig specifiek artikel in de voormelde richtlijn dat niet op correcte wijze zou zijn omgezet in de Belgische wetgeving. Het door verzoekers aangehaalde artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG betreft enkel de (passende) termijn voor vrijwillig vertrek. Dit betoog van verzoekers kan dan ook niet worden weerhouden. Een louter algemene verwijzing naar de richtlijn 2005/85/EG kan evenmin volstaan om aannemelijk te maken dat na de negatieve beslissing van de commissaris-generaal inzake een asielaanvraag niet reeds het onregelmatig karakter van het verblijf kan worden vastgesteld en reeds bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten, met dien verstande dat de betrokken vreemdeling is beschermd tegen een uitwijzing zolang de Raad geen uitspraak heeft gedaan inzake het beroep in volle rechtsmacht ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet). De aangehaalde parlementaire voorbereidingen kunnen aan het voorgaande evenmin afbreuk doen.

Verder kan worden opgemerkt dat ook de Raad bij arrest van 23 augustus 2016 met nummer 173 494 verzoekers zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Verzoekers hebben dan ook niet het minste belang meer bij hun betoog.

Waar verzoekers de aanvang van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten bekritiseert, wijst de Raad op de toepassing van artikel 52/3, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet. Voormelde artikelen verplichten de gemachtigde van de minister om onverwijld over te gaan tot de verlenging van het oorspronkelijk gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, eenmaal de Raad het beroep in volle rechtsmacht verwerpt, *quod in casu*. Deze beslissing dient onverwijld ter kennis te worden gebracht. De termijn voor verlenging is ook wettelijk vastgelegd, namelijk tien dagen, die in welbepaalde omstandigheden tot tweemaal toe verlengbaar is.

Het betoog van verzoekers in het kader van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG is overigens niet dienstig, daar deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012. *In casu* tonen verzoekers niet aan dat deze bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. De Raad is ook niet bevoegd om wetsbepalingen, laat staan praktijken van de verwerende partij, te toetsen aan bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG.

Tot slot kan er ook niet worden vastgesteld welk actueel belang verzoekers hebben bij hun grief dat zij geen dertig dagen zouden krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er al een termijn van meer dan dertig dagen verstreken, daar de beroepsprocedure tegen de beslissing van de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds op 23 augustus 2016 is beëindigd. Verzoekers werden niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang hebben bij hun grief dat zij niet zouden beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt gewezen op artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, dat de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van verzoekers, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Een schending van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 7, 39/2 of 52/3 van de vreemdelingenwet of van artikel 75 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt dat de verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze handelde of geen voldoende onderzoek voerde, zodat enige schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin blijkt.

3.1.3.2. De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt verder eveneens opgehangen aan het gestelde dat reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten terwijl verzoekers nog gerechtigd zouden zijn geweest in België te verblijven. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat het betoog van verzoekers dat zij hangende het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad legaal in het Rijk verbleven, niet kan worden aangenomen. Verzoekers tonen geenszins aan dat de verwerende partij door consciëntieus de wet toe te passen zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn. De uiteenzetting van verzoekers laat dan ook niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Hun kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

3.1.3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). *In casu* beperken verzoekers zich tot de bewering dat de verwerende partij ten aanzien van bepaalde vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden als zij niet overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij tonen echter niet aan dat hun bewering enige grond heeft. In deze omstandigheden kan geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

Louter ten overvloede kan nog worden aangegeven dat verzoekers met hun standpunt dat een vreemdeling aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend nadat zijn asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgewezen onmiddellijk kan worden gerepatriëerd indien de Raad vervolgens ook beslist om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, voorbijgaat aan wat is bepaald in artikel 52/3, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

3.1.3.4. Uit voorgaande bespreking van het middel blijkt dat de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van de wet. Er kan dan ook niet worden ingezien dat de bestreden beslissingen ‘een schoolvoorbeeld zou(den) zijn van terugkerende onwil in haren hoofde’. Er blijkt verder ook geenszins dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden. Machtsmisbruik wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

3.1.3.5. Ten slotte ontbeert het verzoekschrift een uitleg aangaande de opgeworpen schending van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 74/17 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 52/3 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.;
- ☐ SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN NON – REFOULEMENT;
- ☐ SCHENDING VAN DE FORMELE EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING;
- ☐ SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR;
- ☐ SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN PROPORTIONALITEIT;
- ☐ SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL.

4.2.1.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.” (artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

Ook in de memorie van toelichting betreffende het nieuwe artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet (ingevoerd bij Wet van 8 mei 2013, inwerkingtreding 1 september 2013) kan men afleiden dat de minister of zijn gemachtigde bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te toetsen aan de internationale bepalingen.

“Met betrekking tot de verplichting voor de minister of zijn gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 52/3, dient tenslotte te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non – refolement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten (arrest Kastratie van het Grondwettelijk Hof nr. 141/2006 van 20 september 2006).”

(Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11).

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partijen met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met art. 7, §1 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is (zie hierna).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij hogere rechtsnormen in elk geval dient te respecteren en artikel 74/13 Vw. de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, waaronder wordt verstaan “het hoger belang van het kind, het gezins – en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”, dient dit uit de bestreden beslissingen te blijken, quod non.

De bestreden beslissingen houden niet afdoende rekening met de persoonlijke factoren waarin de verzoekende partijen zich bevinden.

4.2.2.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) dd. 15 april 2016 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) (stuk 1) werd door de verwerende partij bijgevolg niet afdoende gemotiveerd. Het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen is immers louter en alleen ingegeven op basis van het motief “betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”.

Deze motivatie kan niet in aanmerking worden genomen teneinde de bevelen om het grondgebied te verlaten – bijlage 13quinquies – in het licht van artikel 3 E.V.R.M. te rechtvaardigen.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing meerdere wets – en verdragsbepalingen schendt, heeft de verzoekende partij er alle belang bij om huidige procedure te voeren. Dit werd eveneens bevestigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 maart 2009, n ° 38.992.

De eerste verzoekende partij was lid van de oppositiepartij “Partij van het Volk”. In huidige omstandigheden wordt de verzoekende partij vervolgd door de Georgische overheid. De eerste verzoekende partij kan deze duidelijk niet vertrouwen. De verzoekende partijen lopen bij een terugkeer naar Georgië dan ook het risico het slachtoffer te worden van schendingen van artikel 3 E.V.R.M. gelet op het politiek profiel van de eerste verzoekende partij.

Georgian Dream won de verkiezingen in het jaar 2012 en stootte zo UNM van de troon, die zij jarenlange bezetten. Hoewel er een dualiteit ontstond in het regeringssysteem zijn er reeds verschillende leden van oppositiepartijen vervolgd.

“La situation politique en Géorgie s'est compliquée suite aux élections législatives du 1er octobre 2012 remportées par l'alliance Rêve géorgien du milliardaire Bidzina Ivanichvili, principal opposant au chef d'Etat actuel Mikhaïl Saakachvili. Ce dernier a récemment qualifié la situation qui s'était créée dans son pays de "double règne". (stuk 6: Georges Gobet, “Géorgie/UE: Catherine Ashton à Tbilissi lundi 26 novembre”, 25 novembre 2012, te consulteren op <http://fr.rian.ru/world/20121125/196724261.html>)

“On 11 December, current political situation in Georgia was discussed in the House of Lords. The government's representative, Liberal Democrat Lord Wallace of Saltaire answered the questions of House of Lords. “My Lords, following broadly free and fair parliamentary elections on 1 October, Georgia is now negotiating a tricky period, with a difficult cohabitation between the Government and the President. It is incumbent on all sides to work together to consolidate Georgia's democratic progress. This message was delivered by my right honourable friend the Minister for Europe, David Lidington, on his recent visit to Georgia on 21 to 22 November. The Lord expressed concern about the number of political figures who have been arrested and said they are following that situation very closely.”

(stuk 7: Georgian News TV, “Current political situation in Georgie discussed in House of Lords, 14 décembre 2012, te consulteren op <http://www.georgianews.ge/politics/21449-current-political-situation-in-georgia-discussed-in-house-of-lords.html>, verzoekende partijen zetten vet)

Het Commissariaat – Generaal heeft in de bestreden beslissingen echter nagelaten onderzoek te doen naar de negatieve gevolgen.

“On Ugulava's original pretrial detention last year, the report mentions assessments of the Georgian Young Lawyers' Association and Transparency International Georgia, which said that former Tbilisi mayor's arrest lacked proper justification and contradicted requirements prescribed under the law. Ugulava at the time was UNM's campaign manager for the June, 2014 local elections. The report says that throughout the pre-election campaign ahead of municipal polls, “there were reports of aggression from individuals targeting members of the UNM opposition and insufficient protection of the freedom of association by security officials.”

It also says that the in first half of 2014 “opposition party activists were physically attacked in several cities throughout the country”; it mentions cases of attacks on UNM MP Nugzar Tsiklauri and one of UNM senior figures Zurab Tchiaberashvili.”

(stuk 4: Civil.ge, “U.S. Human Rights Report on Georgia”, dd. 26 juni 2015, te consulteren op <http://www.civil.ge/eng/article.php?id=28382>, verzoekende partijen zetten vet)

“The government took steps to promote accountability; some opposition parties called the government's investigation and prosecution of former officials politically motivated, while nongovernmental organizations (NGOs) and the UN Human Rights Committee highlighted the importance of avoiding the appearance of political retribution. As of December, since 2012 the government had charged approximately 45 mid- or high-level former government officials, including former president Saakashvili, the opposition United National Movement (UNM) general secretary, former minister of internal affairs, and prime minister Ivane “Vano” Merabishvili, and former minister of internal affairs, defense, and corrections Bachana “Bacho” Akhalaia, with crimes including obstruction of justice, misappropriation of government funds and money laundering, blackmail, privacy intrusion, and abuse of power. Of the 45 cases, 15 involved high-level officials; the government charged four of these 15 former government officials with torture or other physical abuse. The government also prosecuted its own former first deputy minister of internal affairs, finding him guilty of releasing a secretly obtained videotape of a journalist's private life made by the previous administration in an attempt to discredit him.”

(stuk 5: U.S. Departement of State, “Country Reports on Human Rights Practices for 2014, Georgia”, te consulteren op <http://www.state.gov/j/drl/rls/hrrpt/humanrightsreport/index.htm#wrapper>, verzoekende partijen zetten vet)

“The former ruling party accuses the new government of blackmailing and harassment, while the new government officials ask them to present evidence.

"It should be rated as usurpation of power on the level of local governments," he says. "Representatives at local municipalities are elected for a four year term and we demand that they have an opportunity to act within the law and the constitution." (stuk 8: DFwatch.net, "The former ruling party accuses the new government of blackmailing and harassment", www.dfwatch.net, verzoekende partijen zetten vet)

"Two deputy mayors of Tbilisi, deputy head of City Council and its five members, all from United National Movement party have been arrested. According to Georgia Online, it was stated by representative of the political minority, Mariam Sajaian. Party's press service has confirmed the information. It is also reported that besides the members of the City Council, officials from Tbilisi Municipality have too been arrested. The arrests were made yesterday late in the evening. No other information is available"

(stuk 9: TERT, "members of Georgia's President's party arrested", 27 juni 2013, <http://www.tert.am/en/news/2013/06/27/tbilisi-arrest/>, verzoekende partijen zetten vet)

"Merabishvili, who also served as interior minister and continues to lead Saakashvili's once-dominant United National Movement, was arrested together with former Health Minister Zurab Chiaberashvili, who now serves as governor of Georgia's eastern Kakheti region.

Merabishvili and Chiaberashvili were charged with attempting to buy off voters in the October 2012 parliamentary elections and using state funds to sponsor the United National Movement. Political scientist Ghia Nodia, who served as education minister under Saakashvili, says Merabishvili's arrest is a clear attempt to crush Saakashvili allies."

(stuk 10: Radio free liberty, Who in Georgia is Merabishvili's arrest meant to scare?", 22 mei 2013, <http://www.rferl.org/articleprintview/24994273.html>, verzoekende partijen zetten vet)

Evenmin is in Georgië een eerlijk proces gegarandeerd.

"Despite steps taken to deepen ties with the European Union including commitments to progress on human rights, Georgia continues to struggle with issues of discrimination and accountability. Investigations into past abuses by government officials and others have raised some questions regarding selective justice and politically motivated prosecutions. Lack of accountability for abuses by law enforcement officials remains a problem, as Georgia does not have an independent effective mechanism for investigating crimes committed by law enforcements officials. While in 2014 the parliament adopted an anti-discrimination bill that provides for protection against discrimination, minority and women rights remain a concern in Georgia."

(stuk 11, "Georgia", Human Rights Watch, geconsulteerd op 27 april 2016, te consulteren op <https://www.hrw.org/europe/central-asia/georgia>, verzoekende partijen zetten vet)

Zoals volgt uit bovenstaande informatie kent eerste verzoekende partij duidelijk een kwetsbaar profiel in zijn thuisland. Bij een terugkeer naar Georgië zal hij aan onnodige en onvoorzienbare risico's blootgesteld worden.

De bestreden beslissingen vormen bijgevolg een schending van artikel 3 E.V.R.M. j. artikel 74/13 E.V.R.M. nu er geen enkele rekening wordt gehouden met de prangende situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt overigens uitdrukkelijk dat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts mogelijk is, of slechts "moet" onverminderd de bepalingen volgend uit een internationaal verdrag.

Overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. "mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissingen betreffen een uitvoerbare beslissing waardoor het risico meer dan reëel is dat de verzoekende partijen bij een terugkeer naar het land van herkomst worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Dit onderzoek naar de actuele situatie in Georgië en mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. werd in de bestreden beslissingen op geen enkele manier gerealiseerd.

Naast dit alles diende de verwerende partij eveneens rekening te houden met principe van non – refoulement, omvat in het in internationale recht. Dit principe verhindert dat (kandidaat -) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

"The principle of non-refoulement is the cornerstone of asylum and of international refugee law. Following from the right to seek and to enjoy in other countries asylum from persecution, as set forth in Article 14 of the Universal Declaration of Human Rights, this principle reflects the commitment of the international community to ensure to all persons the enjoyment of human rights, including the rights to life, to freedom from torture or cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, and to liberty and security of person. These and other rights are threatened when a refugee is returned to persecution or danger." ("UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997).

Tenslotte verwijzen de verzoekende partijen eveneens naar de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de

lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De verwerende partij diende rekening te houden met artikel 17 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel werd omgezet naar de Belgische wetgeving en vinden we terug onder artikel 74/17 Vw.:

“§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

§ 2. De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met :

1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;

2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering

tijdelijk is uitgesteld. Om het risico tot onderduiken te vermijden, kunnen preventieve maatregelen getroffen worden, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, derde lid. De minister of zijn gemachtigde kan in dezelfde gevallen, de onderdaan van een derde land een verblijfplaats aanwijzen gedurende de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren. De minister of zijn gemachtigde deelt aan de onderdaan van een derde land die wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, mondeling mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.”

Het is duidelijk dat de verwerende partij hier in casu geen rekening mee heeft gehouden.

De bestreden beslissingen dd. 15 april 2016 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) (stuk 1 en stuk 2) is behept met verschillende lacunes. Er werd geen rekening gehouden met de toestand van de verzoekende partijen en er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd.

De bestreden beslissingen dd. 15 april 2016 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) (stuk 1 en stuk 2) ten aanzien van de verzoekende partijen dienen bijgevolg geschorst en vernietigd te worden.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 7 van de Vreemdelingenwet,
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet,
- artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet,
- artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet,
- artikel 3 EVRM,
- het beginsel van non-refoulement,
- de formele en de materiële motiveringsverplichting,
- het beginsel van behoorlijk bestuur,
- het proportionaliteitsbeginsel,
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij houdt voor dat de motivering inzake het illegaal verblijf niet in aanmerking kan worden genomen teneinde het bevel in het licht van artikel 3 EVRM te rechtvaardigen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou bovendien een motiveringsplicht opleggen voor verwijderingsbeslissingen.

Naar het oordeel van de verzoekende partij zou er geen rekening zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van het gezin, zo onder meer met betrekking tot het feit dat verzoeker lid was van de oppositiepartij “Partij van het Volk”.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, laat de verweerder vooreerst gelden dat verzoekende partij geen wet noch wetsartikel als geschonden aanhaalt. Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat één of meer wetsbepaling/rechtsregel als geschonden wordt aangeduid, maakt volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de Vreemdelingenwet (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip “middelen” : R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Ten overvloede laat verweerder gelden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij laat verweerder gelden dat de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen. Dit artikel houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in; het volstaat dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de erin vermelde elementen.

Immers luidt voormeld artikel 74/13 als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Geenszins stipuleert dit artikel dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die conform zijn gebonden bevoegdheid een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker neemt t.a.v. een vreemdeling die geconfronteerd wordt met een weigeringsbeslissing van het CGVS, nog bijkomend zou dienen te motiveren inzake de terugkeer.

Zie ook:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.” (R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, www.rvv-cce.be, onderlijning toegevoegd)

In casu toont verzoekende partij met haar betoog niet aan dat dit niet het geval is. De verzoekende partij beperkt zich tot een verwijzing naar het feit dat zij gevaar zou lopen bij een terugkeer naar Georgië en aldus het risico zou lopen om slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM gezien dienst politiek profiel. Verzoekende partij heeft deze gegevens reeds naar aanleiding van de eerste asielaanvraag ingeroepen.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij met haar beschouwingen ingaat tegen de vaststellingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van haar asielaanvraag.

De loutere verwijzing naar algemene verslagen, volstaat echter niet om afbreuk te doen aan het gedegen onderzoek van de Commissaris-Generaal, dewelke uitdrukkelijk vaststelde dat “Op 26 maart 2012 vroeg u voor het eerst asiel aan (...) In januari 2006 kwam men op uw werk te weten dat u actief was voor de oppositie (...) Uw eerste asielaanvraag werd op 31 mei 2012 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uit uw verklaringen en uit de verschillende documenten die u neerlegde bleek dat u zich nog meerdere keren tot uw autoriteiten hebt gewend om allerlei documenten te verkrijgen, zonder dat u daarbij enig probleem hebt ondervonden. Hierdoor werd de ernst van de door u beweerde vrees voor vervolging danig ondermijnd. (...) geen klacht hebt neergelegd (...) bij uw legale vertrek uit uw land geen problemen hebt ondervonden (...) De verschillende internetartikels betreffen de algemene politieke situatie in Georgië, u wordt hier echter nergens persoonlijk vermeld, waardoor hier evenmin enige bewijswaarde te vinden is omtrent uw persoonlijke problemen.”

Verweerder benadrukt nog dat voormelde beoordeling door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient beschouwd te worden als een toetsing aan de in artikel 3 EVRM bepaalde norm, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat bij het nemen van de in casu bestreden beslissing geen rekening zou gehouden zijn met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM.

Zie dienaangaande volgend arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 04.03.2014 (nr. 120.116):

“De adjunct-Commissaris heeft in casu vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die vereisten dat zijn asielaanvraag aan een nieuw onderzoek ten gronde zou worden onderworpen. Zij is daarnaast nagegaan wat de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak is, aangezien verzoeker vandaar

afkomstig is, wat door verzoeker in zijn verzoekschrift ook niet betwist wordt. De adjunct-commissaris oordeelde op basis van de in punt 1.3. bedoelde beslissing vermelde bronnen dat er actueel voor burgers uit Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De door de adjunct-commissaris gedane beoordeling dient beschouwd te worden als een toetsing aan de in artikel 3 EVRM bepaalde norm. Gelet op deze inschatting van de daartoe gespecialiseerde instantie kan verzoeker niet voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM en een aanvullen onderzoek zou dienen verricht te hebben omtrent de situatie voor verzoeker bij terugkeer naar Zuid-Irak.”

Gelet op het voorgaande mist de kritiek van de verzoekende partij grondslag, waar zij aanvoert dat in de bestreden beslissing geen enkele motivering kan teruggevonden worden die rekening houdt met artikel 3 EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Georgië.

Terwijl de verzoekende partij haar beschouwingen eveneens grondslag missen, waar zij laat uitschijnen dat zij het voorwerp zou uitmaken van een gedwongen terugkeer naar Georgië.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verweerder vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er voorts op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de

praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Terwijl de situatie in het land van herkomst reeds het voorwerp uitmaakte van een gedegen onderzoek in het kader van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

Gelet op het feit dat zeer recent door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een weigeringsbeslissing werd genomen in het kader van de asielaanvraag van de verzoekende partij, kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de in casu bestreden beslissing nog eens een onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Georgië diende te voeren.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging kon zich bij het nemen van de in casu bestreden beslissing wel degelijk steunen op de weigeringsbeslissing van de Commissaris-Generaal, zonder dat het door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitgevoerde onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM nog eens diende overgedaan te worden.

In zoverre door verzoekende partij kritiek wordt geuit op de beoordeling door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dient verweerder op te merken dat deze kritiek niet gericht is op de in casu bestreden beslissing en aldus niet ontvankelijk is.

De beschouwingen van de verzoekende partij missen grondslag.

Het loutere feit dat verzoekende partij verwijst naar allerlei vage en algemene bronnen, betekent niet dat zij er in slaagt na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haren hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht vastgesteld dat de asielaanvraag werd geweigerd door de bevoegde instantie en verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, zodat een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker diende te worden afgeleverd.

Verzoekende partij maakt op generlei wijze aannemelijk dat het door haar ingeroepen risico een individueel karakter heeft, dat voldoende concreet en aantoonbaar is. Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de loutere verwijzing naar algemene artikelen niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

“Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saad/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 28 april 2006, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, met name de behandeling van koptische kristenen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Itali, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

6.1.2.2.1.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (ct EHRM 21 januari 2011, M.S.S/België en Griekenland, § 359 in fine). (R.v.V. nr. 106.487 dd. 08.07.2013)

Verweerder besluit dat de verzoekende partij haar kritiek niet kan aangenomen, nu uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Georgië wel degelijk onderzocht werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, met name door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In zoverre verzoekers in de bestreden beslissingen een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwachten, maken zij in casu niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissingen volgen op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen en de beroepsmogelijkheid in volle rechtsmacht die voor verzoekers openstaat bij de Raad en het feit dat het betoog van verzoekers in het kader van artikel 3 van het EVRM betrekking heeft op motieven die zij reeds in hun asielprocedure hebben aangehaald. Verzoekers verwachten blijkbaar in de bestreden beslissingen nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Artikel 74/13 van vreemdelingenwet biedt echter geen grondslag voor deze verwachting. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

Voorts vloeit uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet voort dat de verwerende partij steeds moet uiteenzetten waarom zij van oordeel is dat het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een vreemdeling geen beletsel vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Nu de minderjarige kinderen vermeld worden op het bevel van de moeder en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing het lot van de ouders volgden, en verzoekers niet aangeven dat er enig gezondheidsprobleem is voor hen of voor de kinderen dat zou verhinderen dat zij terugreizen naar het land waar zij voorheen verbleven, kan de Raad niet inzien waarom de verwerende partij hieromtrent enige overweging in de bestreden beslissing zou dienen op te nemen. De omstandigheid dat de onontvankelijkheidsbeslissing van 11 juli 2013 inzake verzoekers' aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd vernietigd door deze Raad op 11 juli 2016, doet hieraan geen afbreuk, nu verzoekers in huidig verzoekschrift niet verwijzen naar deze op dat ogenblik nog hangende procedure en hier bijgevolg geen argumenten uit putten om met concrete gegevens aan te duiden dat er enig gezondheidsprobleem is dat zou verhinderen dat zij terugreizen naar hun land van herkomst. Bovendien verduidelijken verzoekers in hun verzoekschrift niet met welke concrete elementen vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen rekening zou zijn

gehouden. Tevens wordt erop gewezen dat, in de mate waarbinnen huidige bestreden bevelen genomen zijn binnen een gebonden bevoegdheid op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet na de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat blijkt uit de artikelen geciteerd onder punt 3.1.3.1. van dit arrest, de vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, op zich volstaat als motivering in rechte en feite van het bevel zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog uitdrukkelijk andere motieven aan te brengen. Tevens wordt verwezen naar punt 3.2.3.3. van dit arrest.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat verzoekers een uiteenzetting geven over de toestand in Georgië die zij ook hebben aangehaald in hun asielprocedure.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Er dient op te worden gewezen dat verzoekers met hun betoog kritiek leveren op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2016, beslissingen die niet het voorwerp van onderhavig beroep uitmaken.

In het voornoemd arrest van de Raad van 23 augustus 2016 werd geoordeeld dat aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Verzoekers beperken zich in huidig verzoekschrift tot algemene beweringen en verwijzingen naar rapporten en artikels, die zij niet op concrete wijze op hun situatie betrekken. Uit voormeld arrest van 23 augustus 2016 blijkt dat zij deze elementen ook reeds in het kader van hun beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben ingeroepen en dat hierop werd geantwoord. In het betrokken arrest werd besloten dat de asielaanvraag van verzoekers ongegrond is en dat zij geen vrees voor vervolging aantonen in vluchtelingenrechtelijke zin noch een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad moet in huidig beroep deze beoordeling niet overdoen.

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak Elgafaji oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, *“een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, Elgafaji, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15 a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is. Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15.c van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

3.2.3.3. Verzoekers maken niet aannemelijk dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de verwerende partij toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het staat niet ter discussie dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum, zodat niet kan worden besloten dat voormeld wetsartikel of de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

3.2.3.4. Daar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu*, nu niet blijkt dat meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag zouden spelen en gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid, kunnen verzoekers niet dienstig verwijzen naar het evenredigheidsbeginsel,

het billijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel. Bovendien dient te worden benadrukt dat de Raad enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissingen kan toetsen en dat het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

3.2.3.5. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd. Aangezien deze bepaling reeds is omgezet in Belgisch recht en de verzoekende partij niet aantoonde dat deze omzetting niet correct gebeurd is, wordt de schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

3.2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.8. Voor het overige laten verzoekers na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en op welke wijze de bestreden beslissingen andere beginselen van behoorlijk bestuur schenden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.3.9. In zoverre verzoekers opnieuw betogen dat er sprake is van machtsmisbruik, kan worden verwezen naar de uiteenzetting dienaangaande bij de bespreking van het eerste middel.

3.2.3.10. De Raad merkt op dat het non-refoulementbeginsel de Staten die partij zijn bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) het verbod oplegt om een vluchteling of asielzoeker uit te zetten of terug te leiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Dit beginsel is eveneens opgenomen in artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 en kan ook gelezen worden in de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981. Verzoekers gaan er in hun betoog echter aan voorbij dat hun status van asielzoeker niet langer vaststaat. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal op 31 mei 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft aan verzoekers. In de beroepsprocedure weigert de Raad dit ook bij arrest met nummer 90 661 van 29 oktober 2012. Op 4 april 2016 weigert de commissaris-generaal nogmaals de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 173 494 van 23 augustus 2016 weigert de Raad ook in de beroepsprocedure de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is een eindarrest dat gezag van gewijsde heeft, waardoor de asielprocedure van verzoekers afgesloten is. Er blijkt niet dat verzoekers die in dit verband geen nieuwe elementen aanbrengen, zich *in casu* dienstig kunnen beroepen op het non-refoulementbeginsel.

Tevens wordt erop gewezen dat verzoekers tijdens hun asielprocedure niet het risico liepen om naar hun land van herkomst teruggestuurd te worden gezien de bescherming geboden door artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen verzoekers enkel verplichten om het Schengengrondgebied te verlaten. Verzoekers zijn zelf verantwoordelijk voor de uitvoering van deze bevelen en uit niets blijkt dat een gedwongen tenuitvoerlegging op enige wijze in het vooruitzicht wordt

gesteld. In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat onder artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, de gemachtigde gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering de verzoekende partij blootstelt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.

Een schending van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL:

- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 8 E.V.R.M.
- ☐ SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT;
- ☐ SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, WAARONDER DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT.

De bestreden beslissingen maken zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak en het is niet duidelijk in de bestreden beslissingen op welke manier hiermee dan rekening werd gehouden om toch te beslissen dat de verzoekende partijen dienen te worden verwijderd te worden.

Hieruit volgt dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen de plicht had om een analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van de verzoekende partijen, in het licht van artikel 8 E.V.R.M. naar het land van herkomst gerechtvaardigd wordt.

De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren en deze te baseren op een correcte feitenvinding, en dit teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624). De verwerende partij is zonder meer op de hoogte van de feitelijke situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht.

De plicht om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging in het privé – en gezinsleven van een vreemdeling die banden heeft in België, in het bijzonder wanneer hij gedurende een lange periode wettig in België heeft verbleven. Dit is duidelijk het geval bij de verzoekende partijen.

Gedurende deze lange tijd hebben de verzoekende partijen legaal in ons land verbleven en hebben zij in België een leven opgebouwd.

De verzoekende partijen zijn perfect geïntegreerd, hebben reeds diverse cursussen Nederlands achter de rug, hebben steeds een tewerkstelling uitgeoefend, enz... Ook de vrienden, kennissen, collega's, enz... zijn vol lof over de verzoekende partijen.

De situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van verzoekende partijen. Meer nog, de verzoekende partijen hebben steeds hun steentje bijgedragen aan de Belgische maatschappij en economie (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Bijgevolg dient de verwerende partij een evenwicht te vinden tussen het algemeen belang van de veiligheid en het particuliere belang van de vreemdeling. Uit de feitelijke gegevens en alle elementen die zich bevinden in het administratief dossier van de verzoekende partijen blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen in België een duurzaam leven hebben opgebouwd. De bestreden beslissingen zijn disproportioneel aan het beoogde doel.

Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissingen niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

Daarnaast dient er overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook steeds rekening gehouden te worden met het belang van de kinderen. Ook deze afweging werd door de verwerende partij in casu niet doorgevoerd.

De minderjarige kinderen zijn ondertussen verschillende jaren in België en gaan hier ook naar school. De derde verzoekende partij wordt opgevoegd in een Belgische cultuur. Een bevel om het grondgebied te verlaten gaat tegen het belang van de kinderen in.

De werkmethode die de verwerende partij hier heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur, en dan meer bepaald haar zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het familieleven van de verzoekende partijen op een helling zal komen te staan. De hierboven vermelde rechtsregels worden zonder meer geschonden."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 7 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 8 EVRM;
- de materiële motiveringsplichting;
- de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij houdt voor dat zij een lange tijd legaal in België heeft verbleven en perfect geïntegreerd zijn. Een verwijdering zou volgens verzoekende partij ook niet in het belang zijn van de kinderen, die hier naar school zouden gaan.

Terwijl vooreerst geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden. De concrete kritiek van verzoekende partij houdt evenwel in dat geen beslissing tot bevel had kunnen worden genomen, nu er kinderen betrokken zijn die hier school zouden lopen. Verzoekende partij neemt kennelijk haar eigen wensen voor werkelijkheid, doch kan hierbij geenszins gevolgd worden.

Dat de kinderen verder al jaren in België verblijven, is het gevolg van het gegeven dat verzoekende partij de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die haarzelf en haar partner in het verleden werden betekend, nooit heeft opgevolgd. Ofschoon de voorgaande asielaanvragen en de verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf allen werden afgewezen en er aan verzoekende partij al meermaals bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, volhardde verzoekende partij in illegaal verblijf en legde zij de beslissingen van de gemachtigde naast zich neer.

De bij artikel 74/13 van de wet gestelde vereiste dat rekening dient te worden gehouden met het belang van het kind, houdt geenszins in dat na een negatieve beslissing van de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen inzake de derde asielaanvraag van de moeder, geen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker zou kunnen worden genomen, louter omdat de moeder minderjarige kinderen heeft.

Terwijl artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook geen motiveringsplicht omvat (zie ook de bespreking van het eerste middel diensomtrent), en de gemachtigde van de staatssecretaris aldus geenszins nog bijkomend diende te motiveren in de bestreden beslissing inzake de kinderen.

Voor het overige brengt verzoekende partij geen elementen aan die haar specifieke situatie kenmerken, en waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Geenszins kan derhalve een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet; terwijl gezien de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris inzake, ook geen schending van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Terwijl ook geenszins een schending van artikel 8 EVRM kan worden weerhouden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt werd het voorgehouden privéleven in illegaal verblijf uitgebouwd. Verzoekende partij wist dat na weigering van de asielaanvraag, zij het Rijk diende te verlaten.

Verweerder wijst op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nederl. Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Nederl. Koninkrijk).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders” (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd).

“de raad benadrukt evenwel dat verzoekster uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen tien jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77)” (R.v.V. nr. 114.469 dd. 26.11.2013)

Er kan aldus niet dienstig worden voorgehouden dat een beschermenswaardig gezins- of privéleven zou worden geschonden.

Terwijl het gehele gezin het grondgebied dient te verlaten, en er aldus ook om die reden geen schending van artikel 8 EVRM kan worden weerhouden.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geheel terecht en binnen zijn gebonden bevoegdheid een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Geenszins maakt deze beslissing een schending uit van een hogere rechtsnorm.

Terwijl volledigheidshalve nogmaals herhaald wordt dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd werd in rechte en in feite.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3.1. Voor de aangevoerde schending van artikel 7 en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wordt verwezen naar de bespreking van de vorige middelen.

3.3.3.2. Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden. Verzoekers voeren aan dat uit het administratief dossier blijkt dat zij in België een duurzaam leven hebben opgebouwd en dat de bestreden bevelen disproportioneel zijn aan het beoogde doel. Tevens moet rekening worden gehouden met het belang van de kinderen, die inmiddels verschillende jaren in België verblijven en hier naar school gaan.

3.3.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vooreerst herhaalt de Raad dat de bestreden bevelen, bevelen betreffen die genomen zijn op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet na de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en dat in dit geval de vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, op zich volstaat als motivering in rechte en feite van het bevel zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten uitdrukkelijk nog andere motieven aan te brengen. Tevens wordt gewezen op hetgeen gesteld wordt in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 11 juni 2015 nr. 89/2015 (B.5.1.) met name dat in dat stadium de minister of zijn gemachtigde niet dient te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in acht neemt.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. *In casu* wordt niet betwist dat er sprake is van een familie- en gezinsleven in België, nu verzoekers hier verblijven met hun twee minderjarige kinderen. In dit verband wordt erop gewezen dat zowel verzoeker en verzoekster het grondgebied moeten verlaten, evenals de kinderen, die vermeld worden op het bevel van de moeder.

Bijgevolg dient te worden onderzocht is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In casu dient te worden opgemerkt dat de gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden en dat heel het gezin België moet verlaten nadat de asielprocedure van de ouders afgesloten werd. Verzoekers wisten ook dat zij slechts in België mochten verblijven voor de duur van hun asielprocedure.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan *in casu* niet worden aangenomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

3.3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat er elementen zijn in verband met hun kinderen die niet in overweging zouden zijn genomen. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET